

Arrest

nr. 252 195 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer, D.M., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 16 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 17 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 47/1 en volgende, artikel 62 en artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel onder meer toe als volgt:

“Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoekster een inreisverbod ontvangt, niettegenstaande het feit dat zij deel uit maakt en ten laste is van het gezin van haar Nederlandse broer dewelke in België verblijft, waarmee verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend. Een inreisverbod zonder een beslissing tot verwijdering is niet mogelijk. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, dient ook het inreisverbod vernietigd te worden. (Zie RvV 08/02/2016, nr. 161548, RvV nr. 143.395 van 16 april 2015 en RvS nr. 233.201 van 10 december 2015, RvS nr. 229.575 van 16 december 2014). De aanvraag tot verblijf door verzoekster ingediend op 02.11.2020 moet door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking worden genomen. Een weigering zou onder andere in strijd zijn met artikel 20 van het Verdrag met betrekking tot de werking van de EU (VWEU). De niet-inaanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is steeds in strijd met art. 20 VWEU (HvJ van 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A. t. België, RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598, RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598, RvV 18 februari 2019, nr. 216.993). De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van een inreisverbod is in strijd met de Europese en Belgische vreemdelingenwetgeving.(...).”

3.2. Uit het arrest 252 194 van 2 april 2021 blijkt dat de beslissing van 16 november 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

3.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 16.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd..

(...).”

In casu gaat de beslissing tot verwijdering van 16 november 2020 gepaard met het bestreden inreisverbod omdat de gemachtigde aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek had toegestaan en daar de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan drie bevelen om het grondgebied te verlaten, namelijk de bevelen van 18 juli 2019, van 27 maart 2020 en 15 september 2020.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering van 16 november 2020, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, zoals blijkt uit arrest 252 194 van 2 april 2021, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

3.4. Het is echter aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

3.5. Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door de verzoekende partij aangehaalde middel en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2020 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER